

ὅτι ἡ Μ. ἢ εἵχεν ἀποθάνει ἄτεκνος, ἢ ὅτι τὰ τέκνα τῆς ἀπέθανον. Κατ' ἀκολουθίαν, ἢ συσταθεῖσα πρὸς τὴν Μ. προῖξ κατὰ τὰ ἀντικείμενα αὐτῆς τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς προικῶας περιουσίας τῆς μητρός τῆς (γονικὰ) ἐπανῆλθον μετὰ τὸν θάνατον τῆς Μ. εἰς τὴν κυριότητα τῆς μητρός τῆς καὶ συζύγου τοῦ ἐναγομένου, συμφώνως πρὸς τὸν ὅρον τοῦ προικοσυμφώνου. Δεδομένου δὲ ὅτι πάντα τὰ λοιπὰ τέκνα τοῦ ἐναγομένου εἶχον προαποβιώσει τῆς μητρός των καὶ συζύγου του, εἰς ἣν εἵχε ἐπανέλθει ἡ προῖξ τῆς Μ., ὡς γονικὴ τῆς περιουσία, ὁ ἐνάγων καὶ ἡ ἀδελφὴ του, ὡς ἀνεψιοὶ τῆς συζύγου τοῦ ἐναγομένου καὶ πλησιέστεροι ταύτης συγγενεῖς, εἶναι κατὰ νόμον οἱ κληρονόμοι τῆς καὶ ὅχι ὁ ἐναγόμενος σύζυγός τῆς).

59 - 232a

1697. Προικοσύμφωνον ἐν Ἀπειράνθω Νάξου, ἐνώπιον ἱερομονάχου,

ἐν 195a, σ. 272 - 277.

«...ἐνεφανίσθησαν τὰ δύο μέρη ταῦτα. τὸ ἐν μέρος ὁ ἐντιμότατος ἅγιος πρωτοπαπᾶς Νικολὸς μὲ τὴν πρεσβυτέρω του, τὸ δὲ ἄλλο μέρος ὁ κὺρ μάστρο - Ἰωάννης καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ κυρὰ Εἰρήνη. Ταῦτα τὰ ἄνωθεν μέρη ἤρθασιν εἰς σὲ ἀντίβαιναι καὶ λόγον ὑπανταθείας, λέγοντας ὁ ἄνωθεν πρωτοπαπᾶς πῶς ἔχει υἱὸν ὀνόματι Γ., ὁ δὲ κὺρ Ἰω. θυγατέρα ὀνόματι Π. Ἔτσι γυρεύει καὶ θέλει ἐξ οἰκείας του βοουλῆς καὶ θελήσεως ὁ ἄνω Γ. τὴν ἄνωθεν κυρὰ Π. θέλοντας καὶ αὐτὴ διὰ νόμιμος καὶ Θεοῦ θέλοντος νὰ ἐνωθοῦν ἀμφοτέρω εἰς γάμον πρῶτον... δεῦτερον δὲ καὶ διὰ χάριν προικὸς δίδει ὁ κὺρ Ἰω. καὶ ἡ γυνὴ ντου τῆς θυγατρὸς αὐτῶν Π. πρῶτο μὲν τὸ σπίτι... Ἀρχὴ καὶ τοῦ ἀνδρός. Δίδει καὶ ὁ πρωτοπαπᾶς τοῦ υἱοῦ ντου Γ. πρῶτον μὲν τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὰ ἱερὰ ὅλα... μὲ τὰ πράγματα αὐτῆς τὰ ψυχικά, ἡγουν τῆς ἐκκλησίας... καὶ ἔξι ζᾱ καματερὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ αὐτὰ μὲ τούτην τὴν κοντετζιόν: νὰ εἶναι πάντα μνημονεμένοι οἱ ἄνωθεν. Καὶ ἡ ἐκκλησία καὶ τὰ πράγματα, ὡς ἄνωθεν, ἔως ζῆ ὁ παπᾶς, νὰ εἶναι καὶ νὰ ἔχη ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀπὸ τὰ πράγματά της τὰ ψυχικά ὅλην τὴν ἐμισὴ νινδράδα ἔως τὴν ζωὴν του καὶ ἀποθανῶντας τοῦ παπᾶ, ὅλα ὡς ἄνωθεν ἐδικά ντου, μὲ τοῦτο: νὰ μὴν ἐμπορῇ νὰ ξεχωρίσῃ κανένα πράγμα ἀπ' ὅ,τι γράφει τῆς ἐκκλησίας τὰ ψυχικά νὰ δώκῃ ἄλλονοῦ του παιδιοῦ, μήτε τὴν ἐκκλησίαν νὰ βάλῃ εἰς θηλυκόν του παιδίον, παρὰ μόνον εἰς ἀρσενικόν πού θέλει κάμει παπᾶ, νὰ εἶναι ὅλη ἡ ἐκκλησία μὲ τὰ ψυχικά της πράγματα. Εἰ δέ, καὶ ὁ Θεὸς μὴν τὸ δώσῃ, καὶ δὲν κάμῃ ἀρσενικόν παιδί ὁ Γ. παπᾶ ἢ καὶ ὀλότελα νὰ μὴν κάμῃ ἀρσενικόν, πάλε καὶ κάμῃ ὁ Πέτρος ἀρσενικόν παιδί παπᾶ, ἀποθανῶντας τοῦ Γ. νὰ τοῦ τὴν δώνῃ τὴν ἐμισὴ ἐκκλησίαν μὲ τὰ ἐμισὰ πράγματα καὶ τὴν ἄλλη ἐμισὴ νὰ τὴν δώνῃ αὐτὸς ἄλλονοῦ του παιδιοῦ καὶ νὰ πηγαίνῃ ἀπὸ παπᾶ ἔως παπᾶ πάντα καὶ εἰς

ὅποια χέρια ἤθελεν πέσει. Ἀκόμη καὶ διὰ προικίον ἐδικόν του τοῦ δίδει τὸ ἀμπέλι... μὲ τοῦτο: νὰ εἶναι καὶ νὰ κάθονται μαζί μὲ τὸν παπᾶ ντου, νὰ τὸν ἀπορεύουν ἕως τὴν ζωὴν του, δουλεύοντας καὶ αὐτὸς ὥστε ἐμπορεῖ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὰ πράγματα· καὶ πάλε ὄντας δὲν ἐμπορῇ τὴν ἔγνοιαν αὐτοῦ νὰ ἔχουν· εἰ δὲ καὶ δὲν ἔκαναν μαζί καμίαν φορὰ καὶ ξεχωρίσουν, νὰ ἐξουσιάζῃ ὅλες τὲς ἐμιστὲς νιντραδες τόσον τῆς ἐκκλησίας, ὥσάν καὶ τοῦ προικίου ντου, καὶ τὸ κάτω σπῖτι μὲ τὸ κελλάρι καὶ ὅ,τι ἔξοδον ἤθελεν γένει εἰς τὸν ἀρχιερέα εἰς τὴν χειροτονίαν του, νὰ γροικᾶται ἀνάμεσον τῶν γονέων...».

60 - 237a

1700. Ἀπόφασις ἐπιτρόπων Σύρου, ἀπὸ 15 Ἀπριλίου, ἐν 110a, σ. 249, ὑποσ. 19.

«...καὶ ἐμεῖς ἐκράξαμεν τοὺς μεγάλους τὶς κτιστάδες, ἡγουν... καὶ τοὺς ἐβάλαμε ἐμπροστὰ μας καὶ ἐξετάσανε τοὺς τοίχους, ἂν ἐποροῦσι νὰ κτίσουν ἀπάνω ἀνωγι καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τῶνε εἶπαν πῶς πρέπει νὰ τοὺς χαλάσουν καὶ νὰ τοὺς καινουργιώσουν, ἀλλέως πῶς ἀπάνω δὲν ποροῦ νὰ κτίσουν ἀνωγι... καθὼς καὶ ἀτί μας τὶς ἴδαμεν. Διὰ τοῦτο ἀπὸ τὴν σήμερον δίνομεν τέρμινον τοῦ ἄνωθι Λ. ἡμέρας ὀκτὼ νὰ χαλάσῃ καὶ νὰ κτίσῃ νὰ κάμῃ παδάσι τοῦ ἀνωγιου, ὅπου θέλει νὰ κάμῃ ὁ παπᾶς, καθὼς εἶπαι τὸ ἀντίτε τοῦ τόπου μας· ἀλλέως καὶ αὐτὸς ὁ Λ. δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ ὥς ἀνωθεν, ἐπειδὴ καὶ κλαίγει πῶς διὰ τὴν ὥρα δὲν ἔχει τὸ ποροῦμενον, δίδομεν θέλημα τοῦ ἄνωθι παπὰ νὰ χαλάσῃ τὸ ἀφτὸ κατῶφλι τοῦ Λ. καὶ νὰ τὸ κτίσῃ, διὰ νὰ τελειώνη τὴ δουλειά του, μὲ τοῦτο: νὰ γράφῃ μὲ μάρτυρες τὰ ὅσα ἤθελε ξοδιάσει διὰ νὰ τοῦ τὰ πλερώσῃ ὁ Λ. εἰς τέρμινον ὡς τὸν δευτερογούλη καὶ ἂν τότες ἤθελεν κάμει δυσκολία ὁ Λ. νὰ πληρώσῃ τοὺς ὁξοδες τοῦ ἄνωθι παπὰ, νὰ εἶναι κρατημένος ὁ παπᾶς νὰ πλερώνη τοῦ Λ. τρία γρόσια διὰ τὸ αὐτὸ κατῶγι καθὼς τὸ ἀποκόψανε οἱ μαστόροι πριτὰ τὸ χαλάσουν καὶ τ' ἀπομείνῃ τοῦ παπᾶ τὸ κατῶγι ἐλεύθερα ἰδικό του...».

61 - 258a

1706. Σύστασις ἐμπορικῆς ἐταιρείας, 20 Ἰουλίου ἐν Καλαμωτῇ Χίου,

ἐν 161a, σ. 125, ἐξ Ἱστορικοῦ Τοπικοῦ Ἀρχείου, ἀριθ. 69, Καλαμωτῆς, φ. 196.

«Ἐπομείναμεν μὲ τὸν Ξένον Σαματιανὸν τοῦ ποτὲ Νικόλα νὰ κάμωμεν συντροφία νὰ τοῦ δώσω ἐγὼ ὁ Ξένος τοῦ Νομικοῦ ἀσιλλάνια δέκα νὰ τὰ κάμνῃ ἀλισιβερίσι, ὅ,τι θέλει νὰ τὰ φωνίζῃ καὶ ὅποτε λογαριαστοῦμεν νὰ βγάλωμεν τὸ κεφάλιν καὶ ὅσον διάφορον κάμνει νὰ τὸ μοιράζωμεν. Καὶ βάλαμεν τὸν